

РЕШЕНИЕ

№ 24224

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 21.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **7640** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 292 и следващите от АПК.

Делото е образувано по искова молба на М. С. А. чрез адв. К. срещу кмета на район „С.“, Столична община, в която се иска на основание чл. 292 АПК съдът да признае за установено по отношение на кмета на район „С.“, СО, че влязлата в сила заповед № РСЛ17-РД09-31 от 20.01.2017 г. на кмета на район „С.“, СО, с която е наредено на основание чл. 65, ал. 2 от Закона за общинската собственост да се из земе от ищцата общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] не подлежи на принудително изпълнение, поради изтичане на 5-годишна погасителна давност по чл. 285 от АПК.

В исковата молба се твърди, че от датата на влизане в сила на изпълнителното основание - заповед № РСЛ17-РД09-31 от 20.01.2017 г. на кмета на район „С.“, СО, а именно 27.10.2018 г. до днес ищцата продължава да живее в горепосоченото жилище и да заплаща редовно месечния наем. Поради това същата счита, че петгодишният давностен срок по чл. 285 от АПК е изтекъл и заповедта не следва да бъде принудително изпълнявана.

В съдебно заседание ищцата се представлява от адв. К., която поддържа исковата молба и моли същата да бъде уважена. Счита, че представените от административния орган писма до ищцата не съставляват покани за доброволно изпълнение, годни да прекъснат течащата давност, тъй като не отговарят на изискванията на чл. 277 АПК.

Ответникът по иска - кметът на район „С.“, Столична община, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. В писмено становище по делото посочва, че след

влизане в сила на заповедта за изземване на общинския жилищен имот са били образувани и са започвали множество процедури по принудително изпълнение, като са били изпращани няколко покани за доброволно изпълнение, приложени по делото. Поради това счита, че не е изтекла погасителната давност за изпълнението на влезлия в сила административен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, не изразява и становище.

Административен съд София-град, 82-ри състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед РД-09-48/08.02.2012 г. на кмета на СО, р-н „С.“ бил прекратен договор за наем от 28.07.2003 г., сключен въз основа на настанителна заповед, с М. С. А. за общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Със заповед № РСЛ17-РД09-31 от 20.01.2017 г. на кмета на район „С.“, СО било наредено на основание чл. 65, ал. 2 от ЗОС горепосоченото общинско жилище да се изземе от ищцата. Тази заповед била оспорена пред съд от А., като с определение № 5173/17.08.2018 г. по адм. дело № 6801/2018 г. по описа на АССГ (влязло в сила на 27.10.2018 г.) жалбата била оставена без разглеждане.

С писмо № РСЛ17-ГР94-3365-(16) от 07.03.2019 г., получено лично от ищцата, кметът на р-н „С.“, СО я уведомил, че във връзка с влязлото в сила определение на АССГ, отварянето и изземването на общинския имот ще се състои на 10.05.2019 г. от 10:30 ч. Посочено било, че ако ищцата реши да освободи апартамента доброволно и преждевременно, е необходимо това да стане със знанието и присъствието на служители от районната администрация. Във връзка с това писмо А. подала молба за отлагане изпълнението на изземване на жилището. С писмо № РСЛ17-ГР94-3365-(18)/30.04.2019 г. кметът на р-н „С.“ уважил тази молба и отложил изпълнението на заповедта за 01.07.2019 г. Междувременно А. подала искане за спиране на изпълнението на заповедта за принудително изземване на общинското жилище. Това искане също било оставено без разглеждане от административния съд.

С писмо № РСЛ20-ГР94-3795/13.10.2020 г., получено лично от М. А., кметът на р-н „С.“ уведомявал, че принудителното изземване на общинското жилище ще се извърши на 27.10.2020 г. Междувременно ищцата подала искова молба до Софийския районен съд за признаване нищожността на съдебно решение от 07.08.2020 г. по адм.дело № 9922/2019 г. по описа на АССГ.

С писмо № РСЛ24-ГР94-1834/27.05.2024 г. на кмета на р-н „С.“, залепено на вратата на обитаваното от А. жилище, се посочвало, че принудителното изземване на общинското жилище, което се обитава без правно основание, ще се състои на 19.06.2024 г. Посочено било, че ако ищцата реши да освободи апартамента доброволно и преждевременно, е необходимо това да стане със знанието и присъствието на служители от районната администрация. Във връзка с постъпили молби от ищцата за отлагане изпълнението на заповед № РСЛ17-РД09-31 от 20.01.2017 г., с писмо № РСЛ24-ГР94-2067-(3)/02.07.2024 г. кметът на р-н „С.“ я уведомил, че до 02.08.2024 г. следва доброволно да освободи неправомерно обитаваното от нея общинско жилище, като в противен случай на 07.08.2024 г. ще бъдат предприети действия по принудителното отваряне и изземване на общинския апартамент със съдействието на представители на 01 РУ-СДВР.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с активна процесуална легитимация, длъжник по изпълнението. Отрицателният установителен иск по чл. 292 АПК може да се подаде без ограничение във времето, преди, по време или след осъществяване на изпълнението, от което активните процесуални действия на ищеца не се ограничават във времето.

Разгледан по същество искът е неоснователен.

Предмет на установяване в настоящото производство е обстоятелството, че макар и възникнало, изпълняемото задължение е престанало да съществува или е станало неизискуемо. Съгласно приложимата норма на чл. 292 от АПК вече възникналото задължение може да се оспори само въз основа на факти, настъпили след издаване на изпълнителното основание.

В тежест на ищеца е да установи, при условията на пълно, главно доказване, че след влизане в сила на заповед № РСЛ17-РД09-31 от 20.01.2017г. на кмета на район „С.“ при СО – изпълнително основание по смисъла на чл. 268, т.1 АПК, са настъпили нови факти, които изключват, погасяват или отлагат изпълнението на задължението за освобождаване на общинското жилище.

Такъв нов факт е изтичането на 5- годишен срок от влизане в сила на изпълнителното основание. Според изричната разпоредба на чл. 285, ал.1 АПК ако специален закон не разпорежда друго, изпълнителното основание не се привежда в изпълнение, ако са изминали 5 години от влизането му в сила. Следователно с изтичане на предвидения в АПК давностен срок се погасява правото/възможността на органа по изпълнението принудително да изпълни влязлата в сила заповед за изземване на общинско жилище.

Настоящият съдебен състав намира, че от приетите по делото писмени доказателства безспорно се установява, че заповед № РСЛ17-РД09-31 от 20.01.2017г. на кмета на район „С.“ при СО, е влязла в сила на 27.10.2018 г., обстоятелство, по което и страните не спорят. Следователно, от тази дата е започнал да тече 5-годишният давностен срок по чл. 285, ал. 1 от АПК.

Съгласно цитираната разпоредба, ако специален закон не разпорежда друго, изпълнителното основание не се привежда в изпълнение, ако са изминали 5 години от влизането му в сила, като давността не се прилага служебно /ал. 2/. Погасителната давност е юридически факт - определен от закона период от време, с изтичането на който настъпват определени правни последици – погасяване на правото на иск за принудително изпълнение на притезанието. Тя може да се претендира чрез възражение /чл. 282, ал. 1, т. 9 от АПК/ или чрез иск /чл. 292 от АПК/. В конкретния случай, за да се установи, дали ищецът дължи изпълнение на притезанието, удостоверено с влязлото в сила изпълнително основание, е необходимо да се изследва въпросът, дали погасителната давност е изтекла, респективно дали е била прекъсвана и съответно в кой момент изтича. Спирането и прекъсването на погасителната давност не са уредени в АПК и тази празнота следва да бъде преодоляна чрез правоприлагане по аналогия на закона съгласно нормата на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове. Това правно средство за преодоляване на празнината в законодателството е приложимо в процесния случай доколкото съответства на целта на АПК /конкретно на нормата на чл. 285, ал. 1/, не е свързано с обосноваване на наказателна,

административна или дисциплинарна отговорност и не се касае за приложение на норми, които уреждат само изчерпателно изброени случаи.

Погасителната давност е правен институт, уреден в чл. 110 – чл. 120 от ЗЗД. Разпоредбата на чл. 115 от ЗЗД регламентира случаите, в които давност не тече, а нормата на чл. 116 от ЗЗД изчерпателно урежда и юридическите факти, прекъсващи давността. От прекъсването на давността започва да тече нова давност /чл. 117, ал. 1 от ЗЗД/. Съгласно чл. 116, б. „в“ от ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че след влизане в сила на процесното изпълнително основание първото изпълнително действие от страна на административния орган е отправяне до ищеца и получена лично от него на 11.03.2019 г. - покана за доброволно изпълнение, обективирана в писмо № РСЛ17-ГР94-3365-(16) от 07.03.2019 г. на кмета на р-н „С.“, което от своя страна е довело до прекъсване на започналата да тече 5-годишна погасителна давност. От датата 11.03.2019 г. е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок, изтичащ на датата 07.03.2024 г. Този давностен срок, преди изтичането си, е бил прекъснат с предприемане от ответника на последващи действия по принудителното изпълнение на заповедта, а именно след като съдът е отхвърлил предявени от ищцата жалби, свързани с изпълнителното основание, административният орган отново е отправил покана за доброволно изпълнение, обективирана в писмо № РСЛ20-ГР94-3795 от 13.10.2020 г., отново получено лично от ищцата на 14.10.2020 г. От тази дата започнал да тече нов 5-годишен давностен срок, който е прекъснат с поредната ПДИ от 27.05.2024 г. с писмо № РСЛ24-ГР94-1834 на кмета на р-н „С.“, залепено на вратата на обитаваното от А. жилище. В случая не може да се приемат доводите на довереника на ищцата, че тези писма не представляват покана за доброволно изпълнение, тъй като нямат необходимото съдържание, визирано в чл. 277, ал. 2 от АПК. Напротив, не е необходимо писмото да бъде озаглавено „покана за доброволно изпълнение“, когато от съдържанието му може да се извлече волята на органа, че то представлява точно това. В случая гореизброените писма на кмета на р-н „С.“ съдържат изброените в чл. 277, ал. 2 от АПК реквизити, а именно - име и адрес на длъжника; данни за изпълнителното основание и произтичащото от него задължение; име и адрес на взыскателя; предупреждение за пристъпване към принудителни действия при липса на доброволно изпълнение.

Посочените действия, извършени след влизане в сила на изпълнителното основание, се приемат от практиката като действия на принудително изпълнение, с които давността бива прекъсната /чл. 116, б. „в“ ЗЗД/, от което следва, че към датата на предявяване на иска по чл. 292 АПК (29.07.2024 г.), петгодишната давност по чл. 285, ал. 1 АПК не е изтекла. В тази връзка следва да се посочи, че поканата за доброволно изпълнение е действие на органа по изпълнението, поставящо началото на производството по изпълнение на установени с изпълнителното основание задължения. Тя представлява условие за редовно изпълнение спрямо длъжника и представлява изискуемото принудително действие, което прекъсва давността – аргумент от чл. 282, ал.1, т.9 от АПК, която разпоредба обвързва изтичането на срока по чл. 285 с получаването на поканата за доброволно изпълнение. От тук логически следва извод, че в чл. 285 от АПК законодателят под „привеждане в изпълнение“ разбира именно получаването на поканата за доброволно изпълнение. Освен това, за прекъсването на давността от значение е манифестирането на воля за изискване на

изпълнението, което е установено безспорно в процесния случай като поведение от страна на ответника.

Предвид гореизложеното следва да се приеме, че към датата на предявяване на настоящия иск по чл. 292 от АПК петгодишната погасителна давност по чл. 285, ал. 1 от АПК не е изтекла, поради което и предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, искането за което е направено в срока за това и което следва да бъде определено в размер от 100 лева съобразно нормите на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и чл. 78, ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс.

Водим от горното съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на М. С. А. чрез адв. К. срещу кмета на район „С.“, Столична община, в която се иска на основание чл. 292 АПК съдът да признае за установено по отношение на кмета на район „С.“, СО, че влязлата в сила заповед № РСЛ17-РД09-31 от 20.01.2017 г. на кмета на район „С.“, СО, с която е наредено на основание чл. 65, ал. 2 от Закона за общинската собственост да се из земе от ищцата общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] не подлежи на принудително изпълнение, поради изтичане на 5-годишна погасителна давност по чл. 285 от АПК.

ОСЪЖДА М. С. А. да заплати на Столична община разноски в размер на 100 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: